

Bất Hối

Contents

Bất Hối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4

Bất Hối

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, đoản văn, SETối nay là yến tiệc mừng thọ của Hoàng đế. Ánh tịch dương đã dần buông xuống. Nam C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-hoi>

1. Chương 1

Tối nay là yến tiệc mừng thọ của Hoàng đế.

Ánh tịch dương đã dần buông xuống. Nam Cung Liệt đưa lưng về phía ta, trầm mặc không nói một lời. Hắn đứng giữa một rừng hoa lê trắng muốt, bỗng làm ta cảm thấy thật bi thương.

Lê, li, li trong li biệt. Vương gia của ta, hãy để ta giữ lại khoảnh khắc này, bởi vì chỉ một lát nữa thôi, khi hoàng hôn tắt nắng, ta sẽ chẳng còn có thể lặng lẽ đứng cạnh người như những năm này nữa.

Đầu gối có chút đau, hình như ta đã quỳ lâu lắm rồi. Chủ tử quay người lại, đôi con ngươi đen thẳm như một cái động không đáy, làm ta chẳng thể nào biết được người đang nghĩ gì.

Ta cười tự giễu. Kỳ thực, đã là nhiều năm như vậy, ta vẫn không thể nào hiểu được con người này.

“Hối hận không?”

Vương gia, người như vậy, lẽ nào là luyến tiếc A Lam sao? Ta tự đặt câu hỏi, rồi lại tự phủ nhận. Sẽ không đâu. Người như Vương gia, liệu đã từng biết đến hai từ “luyến tiếc”?

Ánh mắt ấy dần chặt vào ta, làm ta có chút bối rối. Đã thật lâu rồi, hắn không hề nhìn ta như vậy nữa. Ta cúi đầu thật sâu, che đi tình ý miên man trong đáy mắt.

Đợi đến khi bình ổn lại tâm tình, ta mới dám lên tiếng đáp lại.

“Làm việc cho chủ tử là trách nhiệm của A Lam. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không hối hận, cho dù phải trả giá bằng cả tính mạng.”

Lại là một mảnh trầm mặc. Ta lẳng nhẳng đếm những cánh hoa lê dưới chân mình.

Một, hai, ba, bốn... Hoa lê rụng sao không ngừng sầu?

Năm, sáu, bảy, tám... Hoa tàn lá có biết nhớ hoa?

“Tô Ngữ Lam”

Có tiếng gọi hòa vào trong gió, dịu dàng vắng lên, nhẹ nhàng giống như truyền ra từ sâu trong kí ức. Đã bao lâu rồi ta không được nghe thấy cái tên này?

“Đừng để bản vương thất vọng.”

Váy áo phiêu dật tung bay, eo thon mảnh khảnh xoay tròn, cổ áo hở đến phân nửa lộ ra vùng trắng tuyết mềm mại, nụ cười mỉa mai trên khóe miệng, đuôi mắt ẩn ẩn phong tình.

“Vũ cơ kia, người tên là gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, tiểu nữ A Lam.”

Người ta nói, ta một bước lên mây, từ một vũ cơ nho nhỏ trở thành Quý phi nương nương được sủng ái nhất hậu cung này. Người ta nói rằng, từ khi khai quốc đến nay, trừ bỏ Tống quý phi, Hoàng thượng chưa sủng ái ai như vậy. Một số lão nhân trong cung thì nói rằng, dung mạo của ta giống vị quý phi đó đến tám phần.

Khuê danh của vị đó là Bình Nhu. Mỗi lần ở cạnh ta, Hoàng thượng đều gọi ta là Nhu Nhi. Hắn nói, tên của ta không đẹp, Nhu Nhi nghe hợp với ta hơn.

Một buổi chiều mùa thu, lão Hoàng đế gối đầu lên đùi ta, thủ thủ tâm tình. Hôm đó là ngày giỗ của Tống quý phi.

“Trẫm từng yêu một nữ tử.” Một kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, đa nghi thành thói như lão, vậy mà cũng biết yêu thương một người. Ta bỗng nghĩ đến vương gia. Người đã từng yêu ai chưa?

“Chỉ tiếc, thời còn trẻ chưa từng biết quý trọng, lúc nào cũng đặt quốc gia đại sự lên trên mà chẳng mấy may để ý đến người trước mắt. Cuối cùng, đến khi mất đi rồi mới biết quý trọng thật nhiều.”

“Trẫm không thể bảo vệ được nàng ấy, cuối cùng để nàng ấy chết bởi những tranh đấu nơi hậu cung thói nát này.”

“Bởi vậy, Nhu Nhi, trẫm sẽ tận lực bảo vệ nàng.”

Ta cũng cảm thấy đáng thương thay cho chính bản thân mình, phải dựa vào bóng hình của một người đã chết để được sủng ái. Nhưng mà, ta nào có nghĩ, nếu dung mạo của ta không giống Tống quý phi, liệu có được Vương gia để mắt, liệu có được Hoàng đế cưng chiều?

Sẽ không. Ta biết rất rõ đáp án.

“Nàng không giống nàng ấy. Nàng ấy hiền lành lương thiện, đối xử tốt với tất cả mọi người. Nàng ấy đơn thuần không nhìn rõ mọi thủ đoạn của đám nữ nhân này, để rồi bản thân mình luôn là người chịu thiệt.”

Còn ta ư?

Trước mặt lão, ta lúc nào cũng nhu thuận dịu dàng, thế nhưng sau lưng lại ngang ngược phách lối, chèn ép cả Hoàng hậu, nháo hậu cung đến gà bay chó sủa. Tuy nhiên, lão ta vẫn dung túng cho ta, âm thầm dẹp hết tất cả vật cản đường ta. Nghe nói, lão định phong ta làm Hoàng hậu.

Thật châm chọc, lão ta gán cha ta tội danh thông đồng ngoại quốc, ý định mưu phản rồi tru di cửu tộc, chẳng phải sao?

2. Chương 2

Sức khỏe của lão Hoàng đế ngày một kém. Tuy vậy, hần vẫn đến cung của ta đều đều. Có những ngày một mỗi, lão không lâm hạnh ta, chỉ dịu dàng ôm ta ngủ. Hần nói, mùi hương trong cung của ta thực dễ chịu, khiến hần ngủ rất dễ dàng.

Ta nghĩ, liệu có phải lão đã biết gì không? Hương liệu của ta mỗi ngày đều cho một ít độc tính, từ từ làm suy yếu cơ thể của nam nhân.

Thật ra, có lẽ ta đã từng rung động bởi lão. Rung động bởi những cái ôm hết sức dịu dàng, rung động bởi mỗi đêm sau khi xử lý công vụ đều đến tẩm cung của ta, âm thầm vén lại góc chăn, rung động bởi hần nói, “Trẫm sẽ tận lực bảo vệ nàng.”

Chưa từng có ai đối xử với ta tốt như vậy. Nếu không phải mỗi lần hần đều gọi “Nhu Nhi” thâm tình hết mực, có lẽ trái tim này đã hoàn toàn bị đánh gục.

Mỗi lần như vậy, đều có một tiếng gọi dịu dàng vang lên từ trong tâm trí: “A Lam... A Lam...”

Ta là A Lam, không phải Nhu Nhi của lão...

Ta nhớ, đó là một buổi chiều cuối đông, tuyết phủ trắng xóa cả Hoàng thành lộng lẫy.

Vương gia lên đến gặp ta. Ta nhớ rõ, hần mặc bộ y phục màu trắng, hòa cùng với vẻ tinh khôi của tuyết. Màu trắng mà ta từng thích nhất bỗng chốc trở nên thô lương tang tóc đến vô hạn.

“Thừa tướng đang âm mưu lật đổ bổn vương. Kế hoạch của chúng ta không thể tiếp tục thực hiện. Tô Ngừ Lam, bổn vương cần người.”

Ám sát Hoàng đế, đổ tội Thừa tướng. Đó là tất cả những gì hần cần.

Ta bỗng do dự. Ta luyện tiếu. Chết rồi, ta sẽ không thể nào ngắm nhìn hần nữa, dù chỉ là từ xa...

Nhưng mà, ta cũng nào xứng với hần nữa đâu? Hần là Vương gia tôn quý, còn ta chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ của Hoàng huynh của hần thôi. Ta, chỉ là một kẻ ôm trái tim mộng mơ với tấm thân không hoàn bích.

“Mạng này của A Lam là Vương gia cứu. Chết vì Vương gia, A Lam không hối tiếc.”

Ta hành đại lễ với hần, trán chạm xuống nền tuyết lạnh như băng. Trái tim ta cũng run lên từng nhịp yếu ớt.

Lúc đó, bỗng có giọng nói nhỏ nhỏ vang lên từ tận đáy lòng.

“Trẫm sẽ tận lực bảo vệ nàng.”

Hôm nay ta phải lên pháp trường. Hần là phán quan.

Ta ngồi trong xe áp giải phạm nhân. Dân chúng thì nhau ném cà chua, trứng thối, có người còn ném cả đá vào ta. Không thể không nói, lão Hoàng đế rất có tài trị dân, khiến bách tính thiên hạ ai ai cũng đều có một cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Nhưng mà, rõ ràng ta cũng là con dân của hần, Tô gia cũng là con dân của hần mà? Tại sao lại đối xử với bọn ta như vậy chứ, Hoàng thượng?

Xe lăn bánh lộc cộc. Ta đặt tay lên trái tim mình, cảm nhận trái tim trầm ổn đập từng tiếng. Chỉ một lát nữa thôi, nó sẽ không phải một nữa, sẽ chẳng cần phải làm công việc nhàm chán lặp đi lặp lại này.

Bỗng có một tiếng nói từ đó vang lên: “Công việc người nói là ‘yêu’ sao?”

Yêu ư?

Ta nghĩ, từ bé, ta đã yêu hần rồi.

Năm ta lên bốn, vì không chịu học bài, nương cầm chổi lông gà đuổi đánh ta chạy loạn cả nhà. Lúc ấy là lần đầu tiên hần đến nhà ta, cha một bên đứng nói, “Tiểu nữ nghịch ngợm, mong Điện hạ đừng để mắt.” Hần ngược lại cười ầm ập, đến cạnh ta, xoa đầu ta, “Tiểu cô nương, nếu như không thích đọc sách thì hãy

học những cái khác. Võ công, y thuật, độc thuật. Bỗng hoàng tử tin tưởng nữ nhi của Tô Tướng quân nhất định không tầm thường.” Năm ấy, Nam Cung Liệt mười tuổi.

Năm ta lên sáu, Nam Cung Liệt mười hai, mẫu hậu hần bị vu oan, bị đày vào lãnh cung, Hoàng đế qua đời, Đại Hoàng tử lúc ấy đã gần bốn mươi lên ngôi, hần được phong làm Thụy vương, đẩy đến đất phong ở Nam Lĩnh lạnh giá.

Thuở nhỏ chưa hiểu chuyện, ta chỉ nghĩ, Liệt ca ca ở đó sẽ rất lạnh, sẽ rất cô đơn. Ta chặn hần lại, tặng áo bông cho hần. Phụ thân bảo rằng, bây giờ hần không có tiền, cũng không có quyền lực, bởi vì Nam Lĩnh nghèo đói lắm. Ta nào biết rằng, hần chưa thiếu thốn đến mức không có nổi một cái áo bông.

Năm ta lên mười, quyền lực của phụ thân quá lớn khiến cho Hoàng đế kiêng kị, hạ sát chiêu với cả Tô gia. Năm ta lên mười, Tô gia bị tru di cửu tộc. Năm ta lên mười, một thuộc hạ cũ của phụ thân đưa ta đến Nam Lĩnh nương nhờ.

Năm ấy, hần mười sáu tuổi, vừa là chủ tử của ta, vừa là sư phụ của ta. Hần dạy ta võ công, dạy ta độc thuật. Ta học múa, ta học nhảy, ta học đàn. Hần bảo, vào cung làm phi, rồi ta có thể trả thù cho gia tộc.

Năm ta mười lăm, hần hai mươi mốt. Ta đòi đi kinh thành, về thăm phủ Tướng quân xưa, hần đồng ý. Trên đường gặp phải thích khách, hần vì đỡ ta một kiếm mà trọng thương.

Hần bảo, hần không chết được đâu, nhưng nếu hần không đỡ, mũi kiếm ấy sẽ vào đúng tim ta, ta sẽ chết mất. Hần bảo, hần nuôi dưỡng ta làm quân cờ cho hần lâu như vậy, ta không thể chết được.

Cho đến năm ta mười tám, hần hai mươi tư, ta vào cung. Ròng rã tám năm trời kề cận, tình cảm đã sớm khắc sâu vào cốt tủy.

3. Chương 3

Ánh nắng mặt trời chói chang làm ta phải nheo mắt lại. Hai tên lính lôi ta lên pháp trường.

Hần đứng đó, như đợi sẵn ta từ lâu, một bộ áo bào màu đen càng tôn lên khí thế uy nghiêm của vương giả.

Nam Cung Liệt, mười tám năm nhẫn nhịn chịu đựng, mười tám năm giấu hết tài năng, âm thầm nuôi dưỡng thế lực, cuối cùng chàng cũng đợi được ngày này.

Ngày mà Hoàng đế chết, bởi vì không có con nối dòng, quần thần đều ủng hộ hần lên ngôi.

Chỉ tiếc, ta không thể đợi được đến lễ đăng cơ của người.

Thật tiếc, thật tiếc... A Liệt của ta... Ta chẳng thể nào nhìn chàng đi tiếp quãng đời cô độc còn lại.

Ta bỗng thấy nhớ những đêm hần trở lại, mình đầy vết thương. Sau này, liệu sẽ có nữ tử nào dịu dàng băng bó cho hần như ta nữa không?

Ta cười khổ trong lòng. Hần đã là đế vương, có cao thủ bảo vệ, có mỹ nữ bầu bạn, sẽ nào nhớ đến ta nữa chứ?

Nam Cung Liệt đứng ngược sáng, làm ta nhất thời không thể nhìn rõ vẻ mặt của hần, chỉ cảm nhận được ánh mặt nóng rực đỏ mãi phủ ở trên người ta, chưa từng rời đi.

A Liệt đáng ghét, sao hần nhìn ta lâu như vậy?

Mắt ta bỗng nhòa đi, chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Lần đầu tiên ta thăm hại như vậy trước mắt hần. Bình thường, cho dù có chuyện gì xảy ra, ta vẫn mang dáng vẻ kiêu ngạo mà người ta chán ghét ấy, kể cả là lúc bị thương, kể cả là lúc quỳ gối trước mặt người khác, kể cả là khi bị tra tấn đến chết đi sống lại để lấy khẩu cung.

Nhưng mà lúc này, ta mệt quá, vết thương trên cơ thể hình như lại nứt ra, đau thật. Đã rất lâu rồi, ta đã không nhớ khóc là như thế nào. Cha ta bảo rằng, người nhà họ Tô không được phép rơi nước mắt, cho dù có đau đớn đến đâu, có cực khổ đến đâu, vẫn phải thẳng sống lưng, cười rạng rỡ, kiêu ngạo nhìn người khác.

A Liệt, A Liệt...

Ta thậm chí không còn hơi sức để gọi thành tiếng, chỉ có thể nhắc lại cái tên này biết bao lần trong đầu. Ta sẽ nhớ kỹ tên chàng, dù ở vạn dặm xa, kiếp sau, ta nhất định sẽ đến tìm chàng.

Trên mặt bỗng truyền đến cảm giác ấm áp. Hắn lau nước mắt cho ta, dịu dàng đến vô tận. Lần này ta có thể nhìn rõ gương mặt hắn, cố gắng khắc sâu hình bóng này vào trong trái tim. Bao nhiêu năm ròng, từ ngày mẫu hậu hắn mất, lần đầu tiên ta thấy được cảm xúc khác trong mắt hắn.

Hình như là không nhớ, hình như là yêu thương.

Ta nghĩ chắc bản thân đã nhìn lầm. Yêu ư? Ta đâu có xứng để được hắn yêu.

Hắn mỉm cười, đã rất lâu rồi ta mới thấy. “A Lam ngọc, không được khóc. Muội khóc nhìn thật xấu xí.”

Ta ngẩn người một lúc, rồi lại mỉm cười rạng rỡ, “Liệt ca ca, vậy huynh mua kẹo hồ lô cho muội nhé?”

Tựa như một ngày xuân của nhiều năm về trước. Khi ấy, ta vừa mới đến Nam Linh, nhớ cha mẹ không chịu được, bèn trốn ở sau núi giả khóc. Đến khi hắn tìm được ta, lúc ấy mắt ta đã sưng húp, nước mắt nước mũi tèm lem, làm hắn cau mày ghét bỏ: “Không được khóc! Muội khóc trông thật xấu xí.” Ta liền khóc to hơn, rồi nói trong tiếng nấc nghẹn ngào: “Liệt ca ca, vậy huynh mua kẹo hồ lô cho muội nhé!”

“A Liệt, muội chỉ còn một nguyện vọng, huynh tìm được người mình yêu thương và nàng ấy cũng thương huynh thật nhiều” Ta khẽ nói.

Đường như tất cả sức lực của bản thân đều bị rút đi hết, ta gục xuống.

“Người được huynh thích, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

Ta thật muốn chạm vào gương mặt của hắn, thế nhưng lúc này hai tay bị trói chặt ở đằng sau, không cách nào làm được.

Bỗng nhiên, ta rơi vào một vòng ôm ấm áp. Hắn không thích dùng huân hương, thế nhưng trên cơ thể lại có một thứ mùi hương dễ chịu đến vô cùng, đến mức mắt ta đờ đẫn lại, thật buồn ngủ.

Bỗng nhiên ta nghĩ, cứ được hắn ôm như thế này, cho dù chết ta cũng chẳng hối tiếc điều gì.

Mơ mơ hồ hồ, ta loáng thoáng nghe được ba từ.

“Thật xin lỗi.”

Thế rồi, một lưỡi kiếm xuyên qua tim ta, đau đớn làm ta mở trừng mắt.

Lại thấy được gương mặt kia đang kề cận, ta mỉm cười viên mãn.

Cảm nhận được cái ôm đó siết chặt hơn, ta đành lòng nhắm mắt.

Cuối cùng, hắn cũng hiểu được trái tim ta. Đời này kiếp này, không còn gì hối tiếc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-hoi>